

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci navrhovateľky **A. L.**, nar.X., bytom S. č. X., zastúpenej JUDr. I. R., advokátkou v K., Š. ul. č. X, proti odporkyňi **Sociálnej poisťovni, ústredie v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, o úrazovú rentu, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. novembra 2010, č.k. 2Sp/4/2010-46, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. novembra 2010, č.k. 2Sp/4/2010-46, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke **nepriznáva** náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. novembra 2010, č.k. 2Sp/4/2010-46 podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil rozhodnutie odporkyne z 29. januára 2010 číslo X, ktorým navrhovateľke nepriznala úrazovú rentu v dôsledku choroby z povolania, podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) lebo pri miere poklesu pracovnej schopnosti navrhovateľky v rozsahu 40 % na úrazovú rentu nemá nárok.

V odôvodnení uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 20. augusta 2009, sp. zn. 4So/133/2008, zrušil rozhodnutie odporkyne z 27. novembra 2007 číslo X, preto odporkyňa v ďalšom konaní na základe žiadosti o úrazovú rentu opäť preskúmala zdravotný stav navrhovateľky. V lekárskejších posudkoch posudkoví lekári sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, pobočky Spišská Nová Ves a Sociálnej poisťovne ústredia so sídlom v Poprade po zhodnotení všetkých výsledkov odborných vyšetrení uviedli, že navrhovateľka nemá pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 %. Pre účely úrazovej renty na základe týchto odborných nálezov stanovili mieru poklesu pracovnej schopnosti 40 %, ktorá nepodmieňuje priznanie úrazovej renty. Navrhovateľka nepredložila nové dôkazy svedčiace o tom, že miera poklesu schopnosti bola posudkovými lekármi stanovená v rozpore s jej zdravotným stavom. Krajský súd preto nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia a postupu odporkyne, preto jej rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 250l ods. 2 OSP s odôvodnením, že navrhovateľka nebola v konaní úspešná.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka odvolanie. Namietala, že nebol nedostatočne zistený skutkový stav veci, lebo v lekárskejších posudkoch sú rozpory a od seba sa zjavne líšia. Napriek tomu, že predchádzajúce rozhodnutie odporkyne bolo zrušené z dôvodu potreby odstrániť rozpory medzi závermi lekárskejších správ, ktoré neboli dostatočným podkladom pre rozhodnutie, súčasťou nového rozhodnutia je posudok, v ktorom sa účelovo vynechali skutočnosti, ktoré spôsobovali rozpor. Namietala, že zo správ lekárov je zrejmý účel zabrániť priznaniu úrazovej renty, preto vzhľadom na rozpor medzi posudkami vypracovanými posudkovými lekármi možno správne zistiť skutkový stav len znaleckým dokazovaním. Žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a preskúmané rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov konania vo výške 301,14 €.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Namietala, že nie je potrebné vykonať znalecké dokazovanie, lebo posudkoví lekári posudzovanie zdravotného stavu poškodených vykonávajú na vysokej profesionálnej úrovni, ktorú získavajú osobitnou odbornou špecializáciou v zmysle zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch stavovských

organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vychádzajú z objektívne zisteného zdravotného stavu na základe zdravotných záznamov a záverov odborných lekárov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 a § 250s OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250l ods. 2 v spojitosti s § 250ja ods. 2 OSP) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné vyhovieť.

Podľa § 88 ods. 1 zákona o sociálnom poistení poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len "pokles pracovnej schopnosti") a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 88 ods. 2 cit. zákona pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje na účely odseku 1 v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami. Pokles pracovnej schopnosti sa opätovne posúdi, ak sa predpokladá zmena vo vývoji pracovnej schopnosti. Pri posudzovaní poklesu pracovnej schopnosti sa neprihliada na zdravotné postihnutia, ktoré boli zohľadnené na nárok na invalidný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu.

Zo spisov vyplýva, že navrhovateľka 22. októbra 2007 požiadala odporkyňu o priznanie úrazovej renty v dôsledku choroby z povolania, s dátumom prvého zistenia lymfkej boreliózy 30. novembra 2005 a s dátumom priznania úrazovej renty 20. júna 2007.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pre posúdenie nároku navrhovateľky na úrazovú rentu v zmysle § 88 ods. 1 bolo rozhodujúce posúdiť, či v dôsledku choroby z povolania má navrhovateľka viac ako 40 % - ný pokles schopnosti vykonávať doterajšie zamestnanie. Okrem toho musí byť preukázané, že medzi chorobou z povolania a poklesom zdravia, ktorá vyvolala zníženú schopnosť navrhovateľky vykonávať doterajšie zamestnanie existuje príčinná súvislosť a existencia tejto príčinnej súvislosti musí byť jednoznačne preukázaná.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa v dostatočnom rozsahu zaoberal posudkami vypracovanými posudkovými lekármi sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne a to posudkom MUDr. P., posudkovej lekárky sociálneho poistenia pobočky v Spišskej Novej Vsi z 8. júna 2010 a posudkom MUDr. J., posudkového lekára sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne ústredia so sídlom v Poprade, ktorý posudok vypracoval 27. augusta 2010 za prítomnosti odborného lekára MUDr. Š. S.

Posudková lekárka MUDr. P. v lekárskom posudku na základe vlastného vyšetrenia navrhovateľky a z vyšetrení odborných lekárov zotrvala na svojom pôvodnom lekárskom posudku z 9. decembra 2009 o 40 % miere poklesu pracovnej schopnosti v dôsledku choroby z povolania. V posudku sa okrem iného uvádza, že na hlásenke choroby z povolania číslo 248/2006 je uvedená diagnóza A69, dátum jej zistenia je 30. november 2005 a dátum jej priznania je 20. jún 2007 s tým, že za hlásenie je zodpovedný Doc. MUDr. L., CSc, prednosta Kliniky pracovného lekárstva Košice. Klinika pracovného lekárstva uvádza schopnosť navrhovateľky vykonávať doterajšiu prácu bez obmedzenia a výslovne uviedla, že „Na základe tohto záveru a tiež po zhodnotení odborných nálezov nie je možné konštatovať, že prekonaná boréliová infekcia viedla k závažnej zmene vo výkone práce, ktorú posudzovaná vykonávala v čase priznania choroby z povolania.“

Posudkový lekár sociálneho poistenia MUDr. J. v lekárskom posudku z 27. augusta 2010 uviedol, že výsledky odborných vyšetrení dokumentujú prítomnosť seropozitivity na prekonanú boreliózu, žiadne iné prejavy neskorého štádia tohto ochorenia nie sú dokumentované. Zhodnotením všetkých výsledkov odborných vyšetrení nemožno konštatovať taký dôsledok prekonanej infekcie, ktorý by odôvodňoval zásadnú zmenu vo výkone práce oproti tej, ktorú posudzovaná v dobe ochorenia vykonávala. Ani Klinika pracovného lekárstva a klinickej toxikológie v Košiciach neindikuje zmenu pracovného zaradenia. K miere poklesu pracovnej schopnosti posúdil, že z uvedených odborných vyšetrení zdokumentovaný zdravotný stav po zhodnotení stavu 28. februára 2008 neodôvodňuje navýšenie miery poklesu pracovnej schopnosti oproti hodnoteniu z 29. februára 2008. Mieru poklesu pracovnej schopnosti v dôsledku choroby z povolania preto určil v rozsahu 40 %.

Z uvedených lekárskeho nálezov jednoznačne vyplýva, že choroba z povolania nezanechala u navrhovateľky také následky na zdraví, ktoré by jej bránili vykonávať činnosť, ktorú vykonávala v dobe ochorenia.

O vecnej správnosti a odbornej úrovni záverov posudkových lekárov nebolo dôvodu pochybovať, lebo v ich záveroch neboli zistené rozpory a ich odborné zistenia boli v zásade zhodné. Tvrdenie navrhovateľky, že ich konanie bolo účelové, navrhovateľka nedoložila žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami a nezodpovedá obsahu spisov, preto súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie o zdravotnom stave navrhovateľky a jej chorobe z povolania nariadením znaleckého dokazovania.

Aj odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa považoval za preukázané, že pokles pracovnej schopnosti navrhovateľky na účely priznania úrazovej renty v zmysle § 88 zákona o sociálnom poistení nie je viac ako 40 %. Z toho dôvodu navrhovateľke nárok na úrazovú rentu nevznikol. Krajský súd preto nepochybil, keď rozhodnutie odporkyne ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní nezistil také skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní nemala úspech (§ 250k v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2012

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová